

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

III. Quam utile sit homini cor suum in humilitate sine intermissione scrutari.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

bus. Quod fiat mihi, Deique ac meis amicis. Sed proh dolor! non ex meis laboribus ita provenit, siquidem in sancta Christianitate multi sunt multo meis digniores.

III. QUAM UTILE SIT HOMINI COR SUUM IN HUMILITATE SINE
INTERMISSIONE SCRUTARI.

NEMINEM tam bonum scio cui non sit necesse ut cor suum sine intermissione scrutetur, agnoscatque quid intra se habitet, atque sæpissime reprehendat omnia opera sua. Quod cum humilibus verbis debet fieri; docuitque me vox Domini me nunquam aliquid boni fecisse quod non adhuc melius facere potuissem. Et hæc est mea reprehensio qua nostram imbecillitatem arguere debemus: Eia, vilissima creatura, quamdiu tuam inutilem consuetudinem vis in quinque tuis sensibus hospitari? Nostra pueritia in stultitia, juvenus in tentationibus pertransiit, quas quomodo superaverimus Deus scit. O vae! mea provecta ætas mihi nimis heu! culpanda est, utpote in operibus quæ videntur valde inutilis, ad gratiam frigida; ad hæc impotens effecta est, quippe quæ illud juventutis non retinuerit quo divini amoris ignem ferre valeat; impatiens insuper effecta, ne minimum quidem de quo juvenus non curaret dolorem suffert nisi magno supplicio, licet bona ætas libenter perduret expectando, solique confidat Deo.

Ante septem annos turbata anima cujusdam provectæ ætatis personæ de his miseriis querulabatur Domino, cui respondit Dominus: Tua pueritia mei Sancti Spiritus fidelis comes exstitit; juvenus tua meæ est sponsata humanitati, tua matura ætas est meæ divinitatis matrona. Heu, Domine, quid prodest canem latrare, dum paterfamilias dormit, fur domum ejus effodit. Puri tamen cordis oratio nonnunquam excitat istos morte sopitos peccatores. Vae! peccator, quam defendus es, qui tui ipsius occisor inveniris, bonorum omnium destructor atque etiam tuæ utilitatis. Vir bonus magnum habet profectum; cum enim alium in vanitatem et in peccatum videt incidere, tum a longe circa se respicit, ne in

similem deveniat necessitatem. Sic melior efficitur qui jam bonus est, ex his quæ male fiunt, bona autem opera libenter imitatur. Qui vero malus ad pejora trahitur, cum mala exempla videt : sicque est malus, quod bona opera, bonosque homines contemnit, suam præ cæteris attollens perver- sam sapientiam.

Meus dilectus magister, qui me simplicem, stultam illum docuit librum, hunc etiam manifestavit sermonem : Quidquid egerit homo, cum ipse non veritate constat, ne illi intime confidas. Inimicum quemdam agnosco, divinæ veritatis in corde hominis eradicatorem, qui, si accessum non denegatur, cum hominis libero arbitrio falsam veritatem ipsi in corde scribit, dicitque : Ego sum natura iracundus ac infirmus. Verum tu nequis coram Deo de hoc te cum dignitate excusare : nam ex gratia mansuetus, validusque fieri debes. Non habeo gratiam. Ergo deficiente gratia ad Deum gratiæ recurras, humilibusque cum lacrymis, constantique oratione in sancto desiderio illi supplicare debes, sicque necesse est ut iræ vermis pereat. Tu tibi ipsi fortitudinem indere debes, unde nulla te possit superare cum dolore potentia, sive ex Deo sive ex quolibet alio sit ; sicque ad nihilum relactus erit vermis qui granum radit. Si etenim iram imperfectionemque nostram cum Deo superare et evincere voluerimus, tentationes quæ ad peccandum nos provocant secreto silentio tegamus, sanctamque exterius hilaritatem præferamus.

Nos miseros ! quamdiu ira tenemur, nil boni nobis inest, et quoties tunc ad cor redimus, de culpis nobis erubescendum est, adeo vires fregit iracundia, carnemque nostram contrivit ; sicque multum nobis utile tempus perdidimus, quo Deo servire debuissimus. O væ ! hæc est perditio æterna ; atque iterum væ ! cum peccaminosas gemens recordor lacrymas, quæ in superbienti funduntur iracundia. Tunc obscurior fit anima ex eo quod tanto tempore nihil boni recte perfrui homini permissum est.

Quæ autem ex pœnitentia profluunt lacrymæ, sanctæ et piæ sunt ; quas si fundere potuerit magnus etiam peccator, ad infernum nequaquam, modo perseveraverit, devenit æternum. Si quis pius levia quotidiana peccata sua relinquere quamdiu vita conceditur noluerit, neque talia cum

moritur, confessus aut detestatus cum dolore fuerit, quantumvis sanctus inveniatur, ad acres purgatorii ignes deputabitur; nam, quantumvis misericors Deus sit, tantum etiam justus, et quibusque peccatis infestus est. Existimo tamen ibi amorem semper immoraturum esse, in tenebris bonos nunquam futuros esse, itemque libenter humilitatem ibidem permanere.

IV. DE VIRGA DOMINI.

POSTQUAM ad claustrum venissem, non multo inde tempore elapso, adeo sæva infirmitate fui visitata, ut inde compassione Domnæ meæ valde afficerentur. Tunc dixi ad Dominum: Dilecte Domine, quid vis ex hac pœna? Tunc ita respondit Dominus: Omnes viæ tuæ sunt mensuratæ. omnia vestigia tua numerata; vita tua sanctificata est, finis tuus lætus erit, et regnum meum tibi multum proximum est. Domine, cur vita mea sanctificata est, cum tam parum facere valeo boni? Dixitque Dominus: Sic vita tua est sanctificata, quod virga mea a tergo tuo numquam desistet, *Te Deum laudamus*, quod tam bonus est Deus!

V. CUR MONASTERIUM QUODAM TEMPORE LACESSITUM EST.

DEBENT illis secreto benefacere quos in necessitate positos perspexerint, nam bonum quod inde aliquis accipit nolo ad monasterium habere. Hæc est glosa. Quisque juxta dignitatis suæ officium misericorditer illis benefaciat quos scit in necessitate degere.